

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/363/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112234384
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5112234384.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom Pribinova ul. č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č. k. 27C/298/2012-42 zo dňa 13.12.2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, aby odporca bol povinný zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu 125,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 606,68 eur. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z dôvodov rozsudku vyplýva, že súd podanie navrhovateľa nevyhodnotil ako námietku zaujatosti. Zároveň neboli splnené žiadne dôvody na základe ktorých by zákonná sudkyňa konštatovala svoju zaujatosť, a pretože ani jeden z účastníkov nenamietal zaujatosť zákonnej sudkyne nebolo postupované podľa § 16 ods. 1 O.s.p. a vec nebola predložená nadriadenému súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti. V tejto súvislosti súd poukázal aj na to, že v obdobných konaniach, ktoré sa vedú na OS Žilina s výnimkou sudcov, ktorí prejednávajú exekučnú agendu ani jeden zo sudcov OS Žilina nebol vylúčený z prejednávania a rozhodovania v konaniach totožných účastníkov v obdobných sporoch.

V danom prípade je nesporné, že išlo o exekučnú vec a súd mal rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia. Súd však skúmal či nie je rozpor so zákonom, keďže išlo o rozhodcovské rozhodnutie v spotrebiteľskej veci. Vzhľadom na problematiku spotrebiteľských vzťahov a na rozsiahlu právnu úpravu týkajúcu sa ochrany spotrebiteľa bolo povinnosťou súdu aj v rámci exekučného konania skúmať toto rozhodcovské rozhodnutie s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C40/08. S poukazom na uvedené súd posúdil väčšiu zložitosť a náročnosť po právnej stránke a nevyhnutnosť skúmania rozhodcovského rozhodnutia. Súd poukazuje aj na Smernicu rady 93/13/EHS. V posudzovanom prípade pri rozhodovaní je významná aj tá skutočnosť na ktorú súd prihliadol, že navrhovateľ pred okresným súdom inicioval značne vysoký počet exekučných konaní. Súd v konaní aplikoval ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku veta tretia, podľa ktorého súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne v tom prípade, ak zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom. V danom prípade je zrejmé, že tu nie je v zákone určená lehota dokedy súd vo veci rozhodne, v prípade ak žiadosť o udelenie poverenia zamietne. Zároveň v zmysle znenia citovaného ustanovenia s účinnosťou od 1.6.2010 15 dňová lehota na vydanie poverenia od doručenia žiadosti exekútora neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Podľa § 41 ods. 2 písm. d) je možné vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisí a zmierov nimi schválených. Ako vyplýva z dôvodovej správy k novele Exekučného poriadku

zákon č. 102/2011, podľa ktorej bolo doplnené ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d) aj na vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov s účinnosťou od 1.6.2011, tak táto novela bola prijatá z dôvodu správnosti aplikácie a predstavovala len explicitnejšie ujasnenie litery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia. Vzhľadom na tú skutočnosť, že v praxi možno vysledovať určité pochybnosti, tak sa navrhlo výslovne upraviť, že exekučným titulom sú aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a zmiery nimi schválené. Z uvedeného vyplýva, že ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení pred 1.6.2011 sa týka aj rozhodcovských rozsudkov. V predmetnej veci exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, a teda uvedená lehota 15 dní na vydanie poverenia sa na tento prípad nevzťahovala. Zároveň z tohto ustanovenia § 44 ods. 2 nevyplýva, že by 15 dňová lehota sa mala vzťahovať aj na prípady keď žiadosť o udelenie poverenia je zamietnutá, tak ako to bolo v tomto prípade. V exekučnom konaní je súd zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok, a to z hľadísk ktoré sú vymedzené v ustanovení § 45 zák.č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (rozsudok NS SR zo dňa 26.9.2011 spisová značka 3 Mdo 11/2010). Exekučný súd v rámci predmetného exekučného konania takto postupoval v súlade so zákonom a keďže zistil rozpor exekučného titulu so zákonom, tak žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Je nepochybné že išlo o rozhodcovský rozsudok v spotrebiteľskej veci, v ktorej sa vyžaduje zvýšená ochrana spotrebiteľa a súd má povinnosť preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Takéto preskúmanie je po skutkovej a právnej stránke práve s poukazom na charakter tejto veci ako spotrebiteľskej, ktorej je potrebné venovať osobitnú pozornosť zložitejšie a náročnejšie aj po časovej stránke. Zároveň je potrebné vychádzať z toho, že tu zákonom nie je stanovená lehota pre prípad zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. Samotné rozhodnutie o zamietnutí žiadosti nemožno považovať za nesprávny úradný postup, pretože tento postup našiel vyjadrenie v rozhodnutí a výsledkom rozhodovacej činnosti súdu je, že žiadosť bola zamietnutá. Pokiaľ exekučný súd zhromažďoval dôkazy pre rozhodnutie a tieto hodnotil právne ich posudzoval, tak išlo o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia a takáto činnosť nie je úradným postupom, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako nesprávny.

Po vyhodnotení vykonaného dokazovania súd dospel k takému záveru, že nie je právne dôvodné navrhovateľovi priznať uplatňované peňažné plnenie - majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu na ním tvrdenom skutkovom základe. Súd nemal za preukázaný základný predpoklad, a to nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ nespĺnil už prvú podmienku zodpovednosti za škodu, keď v konaní nepreukázal nesprávny úradný postup. Keďže všetky podmienky vzniku zodpovednosti štátu musia byť splnené kumulatívne a vzhľadom na nesplnenie prvej základnej podmienky súd považoval za nadbytočné a nehospodárne dokazovať a vyjadrovať sa k splneniu aj ďalších podmienok, a to k vzniku škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Na základe tohto bol návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietnutý. O trovách konania rozhodol súd podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.

Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Namietá, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Ak tak spravil, odňal tým žalobcovi právo na konanie pred súdom. Poukazuje na ust. § 15 O. s. p. Žalobca uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodovacia prax Krajských súdov v Trnave, Nitre a Prešove. Tiež poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností, s vedomím, že názor krajského

súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí a žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodol vylúčený sudca. Konečné rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, čo zakladá porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu. Žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Žalobca tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaný vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd umožniť žalobcovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ako aj k právnym otázkam, čím súd porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdý skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním. Súd úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštové a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca nesúhlasí ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník. V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo. Žalobcu nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnuť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Navyše množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci zbytočných priesťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Predsa sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť aj nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. S poukazom na uvedenú argumentáciu žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.

s. p.) napadnutý rozsudok zrušil v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v spojení s ust. § 212 ods. 3 a vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

V zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje, že odvolacie dôvody uvádzané v odvolaní nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Navrhovateľ zrejme tým, že podáva hromadné podania, dostatočne nerozlišuje medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ust. § 212 ods. 2 O. s. p. vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Krajský súd po preskúmaní obsahu spisu, prihliadajúc na procesný postup okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia zistil, že konanie má takú vadu, na ktorú je potrebné prihliadať ex offa a ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

Okresný súd sa v dôvodoch napadnutého rozhodnutia vyporiadal s otázkou, prečo nepredložil vec krajskému súdu postupom v zmysle ust. § 16 ods. 1 O.s.p. na rozhodnutie o námietke zaujatosti.

Krajský súd sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že navrhovateľ námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Žilina nepodal, keď po viacerých (síce rozporuplných) vyjadreniach vo vzťahu k prípadnej zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Žilina uviedol, že námietku zaujatosti nepodáva.

Okresný súd ale zároveň uviedol, že vec nebola predložená nadriadenému súdu, lebo neboli splnené žiadne dôvody, na základe ktorých by zákonná sudkyňa konštatovala svoju zaujatosť.

Uvedený záver okresného súdu však nezodpovedá obsahu spisu, keď na č.l. 8 p.v. spisu sa nachádza vyjadrenie zákonnej sudkyne JUDr. Jany Scholtzovej k prejednávanej veci (že ide o vyjadrenie zákonnej sudkyne aj k prejednávanej veci vyplýva zo strany 7 spisu), v ktorom uviedla, že sú prítomné okolnosti pre ktoré možno z objektívneho hľadiska mať dôvodné pochybnosti o jej nezaujatosti pri prípadnom prejednávaní a rozhodovaní dotknutých vecí. Tieto okolnosti spočívajú v tom, že predmetom dotknutých konaní sú nároky navrhovateľa uplatnené titulom náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktorá mala byť spôsobená (ne)konaním Okresného súdu Žilina na ktorom vykonáva funkciu sudcu, v navrhovateľom označených veciach vedených na Okresnom súde Žiline, v ktorých veciach ako zákonní sudcovia boli činní jej kolegovia JUDr. Hrnčiar a Mgr. Kašíková s ktorými je vo veľmi dobrom priateľskom vzťahu. Obdobne sa vyjadrili aj ďalší sudcovia Okresného súdu Žilina.

Na č. l. 10 spisu sa nachádza kópia prípisu predsedu OS - predloženie veci podľa § 16 O.s.p., ktorej obsahom má byť predloženie veci Krajskému súdu Žilina vzhľadom na vyjadrenia všetkých sudcov Okresného súdu Žilina, ktorí oznámili predsedovi súdu skutočnosti, ktoré by mohli vyvolať objektívne pochybnosti o ich nezaujatosti pri prejednávaní a rozhodovaní veci a vzhľadom na nemožnosť prideliť

spis inému sudcovi postupom podľa § 15 O.s.p. predkladá vec podľa § 16 O.s.p. Krajskému súdu Žilina ako nadriadenému s tým, že originály vyjadrenia sudcov sú uložené pod 1SprR/58/2013.

Hoci je obsahom spisu tento prípis - predloženie veci krajskému súdu podľa § 16 O.s.p., z obsahu spisu vyplýva, že spis nikdy nebol predložený krajskému súdu podľa § 16 O.s.p., ale následne bol nariadený termín pojednávania, vec prejednaná a rozhodnutá.

Pokiaľ v súdnej veci došlo k postupu sudcu podľa § 15 ods. 1 O.s.p. keď sudca oznámil skutočnosti, pre ktoré sa domnieva, že môže byť vylúčený z prejednávania a rozhodnutia veci, bolo potrebné, aby bol dodržaný postup v zmysle § 15, § 16 O.s.p., keď bolo potrebné vec predložiť predsedovi súdu, ktorý mal právo prideliť vec inému sudcovi (ak s tým sudca, o ktorého vylúčenie ide, súhlasí), resp. ak predseda súdu mal za to, že nie je dôvod pochybovať o nezáujatosti sudcu alebo za predpokladu, že sú tu skutočnosti, ktoré predpokladajú vylúčenie aj ďalších sudcov toho istého súdu, prichádzal do úvahy postup v zmysle ust. § 16 ods. 1, a to predloženie veci nadriadenému súdu na rozhodnutie o vylúčení, resp. nevyvylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci.

Pokiaľ zákonná sudkyňa oznámila skutočnosti pre ktoré môže byť vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, nie je možné, aby v danom prípade bez rozhodnutia nadriadeného súdu (keďže tieto skutočnosti oznámili aj ďalší sudcovia Okresného súdu Žilina) vec prejedнала a rozhodla, a to aj napriek tomu, že krajský súd vo veciach totožných účastníkov a obdobného predmetu konania sudcov Okresného súdu Žilina (s výnimkou sudcov prejednávajúcich exekučné veci, ktorých sa konanie týkalo) nevyvylúčil.

Nedodržanie zákonného postupu v zmysle ust. § 15, § 16 O.s.p. zakladá takú vadu konania na ktorú je krajský súd povinný ex offo prihliadnuť a ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Z uvedených dôvodov krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie prejednanie a rozhodnutie bez toho, aby posudzoval vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Povinnosťou okresného súdu bude predložiť vec predsedovi Okresného súdu Žilina na postup v zmysle ust. § 16 ods. 1 O.s.p. Až po rozhodnutí nadriadeného súdu môže byť vec prejednaná a rozhodnutá.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok prípustný nie je.